

valamiért valamilyen

Mostanában nehéz komolyan vennem magam. Legutóbbi szimfonikus művem neve is „bohócok indulója” volt, illetve első etűdömet „szibériai csárdás” címre kereszteltem. Amikor elkezdtem kopaszodni akkor folyamatosan a hajammal poénkodtam és a legutóbbi barátnőmmel úgy szakítottam, hogy letérdeltem elé és megkértem, hogy lenne-e az exbarátnőm – igent mondott.

De ne szaladjunk előre. Tekintve, hogy Magyarországon a férfiak átlag élethossza 79,38 év, jelenleg életem 24,4%-nál járok. Mondjuk én az átlagnál veszélyesebb, avagy felelőtlenebb, avagy izgalmasabb döntéshozatali tendenciákkal rendelkezem.

Szóval kerekítsünk picit és mondjuk azt, hogy ez egy trilógia első része.

Egy rész ahol nem stresszelek a cselekményen, vagy az irodalmi bravúron, hanem ragaszkodom a valósághoz, remélve hogy a valóság eléggé érdekes. Ahol remélhetőleg levetkőzöm zavarbaejtő módon, úgy, hogy szégyelljem és majd ha visszaolvasom és szégyellem azt amit leírtam, onnan tudom, hogy tényleg leírtam valamit.

Apám egy meg nem nevezett határontúli zsákfaluból származik. Ennek hatására a modern élet megalkuvásai érthetetlen kompromisszumokként jelennek meg számára. Nem tudhatom – hisz ilyesmit nem feltétlen mond apa a fiának – de az Ő környezetében nagy siker lehetett, hogy a legközelebbi városban fiatalon szakmát szerzett. Ezután egy magyarországi városba költözött és naphosszakat dolgozott, nem ismerve nagy ferő „8 óra munka 8 óra szórakozás” aforizmáját.

Ekkortájt kezdett el a kereszténység nagy hatással lenni rá.

Kétes mértékben elfogult források alapján társadalmi szerepvállásban és hitben aktív évek voltak ezek, ahol addig töretlen szingliként megismerte 26 évesen anyámat.

Az akkor jelentősen fiatalabb édesanyám még az ő saját szocializációja adta akadályoknak a leküzdésén dolgozott és nem jutott el a tradicionális női értékek elsajátításáig. Anyám volt az első a családfájából, aki érettségit és aki egyetemi diplomát szerzett. Úttörő értelmiségi, bár intellektuálisnak szeretetből nem nevezném.

Az intellektualitás az beállítódás kérdése és nem bizonyítványozható.

Körül-belül egy év ismerkedés után eljegyezték egymást és esküvőjük után anyám kettő zsák ruhával és nehéz terhekkal költözött apám albérletébe.

Házasságuk után iskolázottságbeli, illetve élettapasztalatbeli különbségük egy bizonyos szereposztást kényszerített. Anyám sikeres volt munkájában és apám kézenfekvően gyakorlott volt olyan háztartásbeli teendőkben, mint a főzés és a vasalás.

De már lassan a második oldalnál járunk és még meg se születtem. Szóval terhesség, 9 hónap és bumm, megszülettem. Mintha ilyen egyszerű lenne.

2005 téli este, 3580 grammal jöttem a világra. Bár bizonyos biológiai kötelességek egy ideig anyámhoz kötöttek, hamar elkezdtem illő módon ragaszkodni apámhoz. Bár ezt nekem sose mondták, csúnya foltot köptem anyám karrierjébe.

Hogy óvodás koromban problémás voltem-e, nem tudom. Valószínűleg viszonylag normális lehettem, azaz meglehetősen problémás. Mindenesetre a furának valamilyen íze, sose tudtam sehova se beilleszkedni. Bár ez nem tudta beárnyékolni sármomat, ami megnyerte nekem – az egy csoporttal felettem járó – bizonyos Szonja nevű leánykát.

Boldog hot dog virslis és színezős párkapcsolat volt ez, ahol rajzokat készítettünk az esküvőnk elkerülhetetlen bekövetkeztéről. Sose szakítottunk. Minket hű szerelemeseket csak a távolság lehetetlenített el, amikor is az ovi utolsó évében a családommal várost váltottunk. Mondhatni azóta is együtt vagyunk és az eddigi összes barátnőmet megcsaltam. Avagy Szonját csalom már hosszú ideje.

Városváltásunk oka egy bedőlt világ gazdaság volt és egy ember, aki megígérte, hogy majd megold mindent, de végül a bankok pártját fogta.

Az egykeség krónikus életérzése átítatta nevelkedésemet. Kifejezetten képtelen voltam osztozkodni, illetve problémáim voltak a társas együttélés bizonyos kimondatlan szabályaival is. Kétségtelen viszont, hogy az én szüleim nem szóltak, ha éppen megszegtem az univerzum házirendjét, és így iskolábakerülésemkor ez komoly problémákat okozott.

Első osztály első napja. Kegyesen védelmező neveltetésem következményeként ért az első valódi kudarcélmény, olyasmi történt, amire otthon nem készítettek fel: bántottak.

Egy egyszerű ablak melletti ülőhelyért tört ki a vita, de csúnya vége lett. Ekkoriban nehezen barátkoztam és illetlen voltam. Törékenységem sugárzott, vonzotta a bántalmazókat és a tanároknak se éppen voltam szimpatikus megvédeni. Nem segített, hogy szüleim konfliktuskezelési módszerei sem éppen voltak a legkifinomultabbak.

Például történt ugyanis, hogy egy környezet vagy természet vagy valamilyen zöld színű órán (a matek ugyanis fekete) dolgozatot írtunk és a tanárnak megesett a szíve tudatlanságunkon. Pantomim játékkal próbált segíteni az osztálynak egy fogósabb kérdésnél: összedörzsölte a kezét, én pedig reflexszerűen rávágtam: 'hó!' (A tűz feltételeit kellett felsorolni, ez egy kínosan pontos belátás volt tőlem.)

Szerencsémre a tanár épp a közelemben állt és kupán vágott meglátásomért.

Ez a kis megtörténés nemigen rengetett meg, azonban valahogyan valamikor, könnyed hangnemben elmeséltem mindezt apukámnak.

Nem tudni milyen megfontolatlanságból, de felgerjedvén úgy látta illőnek kezelni az ügyet, hogy másnap az óra elején hosszasan számonkérte a tanárt a fizikai fenyítéséért.

Tudni kell, hogy a faluban, ahonnan származik az én édesapám, nem volt rendkívüli a tanulók fenyítése – ami benne mély sebet hagyott – és feltételezésem szerint Ő ezért is reagált ösztönösen amikor megtudta, hogy engem megütöttek. A hímes tojást akit őrizgettek 6 éven át.

Dehát ugyebár ez is a modern élet megalkuvásai közé tartozik, hogy amikor valami bajunk van valakivel, akkor ezzel kapcsolatban erre alkalmas időpontban zaklatjuk a másikat.

Az iskola keretrendszerében ezt a lehetőséget fogadóórának hívják.

Az ajtó nyitva volt és az egész osztály csak hallgatta apám és tanárnőnk vitáját – hisz alaphelyzetben valamilyen zöld színű óránk lett volna épp.

Apám biztosan témája volt aznap egy-két beszélgetésnek a tanáriban.

Ebben az iskolában találkoztam a világ brutalitásával először, ha élhetek ilyen közhellyel. Innen emlékcafatok maradtak főleg meg. Egy kifejezetten alacsony színvonalú államilag fenntartott iskolában kezdtem neki a tankötelezettségemnek.

A folyosó ridegsége, a portás kopott asztala, a magyartanárom rendre kárpátmedenceszerűen felkötött haja.

Az, hogy nem voltam népszerű, az nem kifejezés és szívesen elmagyaráznám, hogy pontosan miért, de hogy őszinte legyek magam sem tudom. Egyszer szimplán sétáltam a folyosón amikor kettő engem sűrűn bántó – eddig kerültem a neveket, de őket lejegyzem, Milán és Gergő – szóval amikor Milán és Gergő jött velem szembe a folyosón figyelmeztetés nélkül úgy arcon vertek, hogy nemes egyszerűséggel összeestem. Igazán elképesztő, hogy ha relativizáljuk a kifejtett erőt akkor milyen hatalmak rejtőznek egy másodosztályban. Biztos vagyok benne, hogy ez halloween napján történt. Ami megörökítendővé és különlegessé teszi viszont ezt az esetet, az az, hogy akkor számomra érthetetlen módon a köcsögebbik – Milán – földre esésem után felsegített a földről és kifejezetten barátságos volt velem. Teszem azt, megsajnálta, de miért? Azt a gyereket nem sajnálta, akit nap mint nap hergelt és vicc tárgyává tett? Nem emlékszem valójában milyen sűrűn voltam áldozata, de nem is ő volt az egyetlen, aki megütött. Másfelől a kirekesztettség és az elutasítottság életérzése egy nagy fájdalommal kövacsolta az itt eltöltött szemesztereket. Milánnak egybenőtt szemöldöke volt és egykoron élénkebb ruhája, nem hiszem, hogy én voltam a valódi áldozat.

Másfelől egyeseket minden nap megvernek az iskolában aztán még talán otthon is. Én viszonylag kis dózist kaptam.

Ahogy teltek az évek, harmadik osztály elején az iskolai feszültségek azt váltották ki, hogy iskolát váltottam. Ekkor indult meg egy Petőfire hajazó motívum az életemben, amikor is a nyolc általánost 5 különböző helyről szedtem össze.

Második intézményem minden szempontból ellentéte volt az előzőnek. Ide főleg tehetséges szülők tehetséges gyerekei jártak, szép és ápolt volt és igazából mindenki jól tanult.

Meglepően könnyű volt a beilleszkedés, bár részben azért mert nemigen volt mit beilleszkedni. Tanárok, illetve mások később kérdezték is ezt “nem volt nehéz mindig beilleszkedni?”. Akkor nem értettem mire gondolnak. De tényleg. Viszont azt ma sem tudom pontosan mit nem értettem. Nem tudom például, hogy tudtam-e valójában mi az a beilleszkedés.

Szüleim jóakarátát tükrözi az, hogy az új iskola első napján egy doboz csokival küldtek neki a tanodának. Ezt osztogatván reménykedtek nekem népszerűségre szert tenni, de ha működött is, rövid életű mankó volt. Tanároknak is küldtek velem házi ketchupot meg disznóhúst. Én ezt örököltem, aki nem szeret az buta és meg kell venni.

Második intézményem minden szempontból ellentétje volt az előzőnek, de én ugyanaz voltam. Hangos és törekeny. Itt nem bántottak annyira nyíltan, sőt, igazából csak kiközösítettek. Volt egy tanár – magas és festett szőke, tekintete mint egy besárgult ködlámpáé – aki mai szemmel nézve is aránytalanul viselkedett velem. Keményen megalázott és miután ezt elpanaszoltam édesapámnak, Ő – tökéletesen lemodellezve előző konfliktuskezelési megközelítését – másnap reggel az első tanóra első 20 percében az osztályterem előtt veszekedett a szóban forgó tanárral. Merem feltételezni, hogy ebben az elit iskolában is voltak fogadóórák.

A tanár egy hölgy volt – akinek teljesen nem idetartozólag, de meg vagyok győződve hogy kapcsolata volt a tesitanárunkkal – és apám fellépése valószínűleg nagy sebet hagyott benne. Vagyis biztosan, mivel aznap később ahogy vonultunk be a tesiterembe félrehúzott és amíg a többiek bent... voltak, engem legalább 15 percen keresztül szídot és mintha most mondaná: “csak hogy tudd, reggel amikor bejött az apád, az nekem pontosan olyan érzés volt, mint most neked”.

Sírtam, mindez alatt nagyon sírtam és nem is csak azért mert olyat mondott, hanem mert ő volt az aki mondta.

Apám feljelentéssel fenyegette meg meggyám, őszintén innen teljesen visszahozhatatlan volt a dolog. Akkor jöttem el innen, amikor nem első alkalommal sírtam az iskola előtt apámnak, hogy de én tényleg nagyon nem akarok bemenni és teljesen egyértelművé is tettem, hogy ez mind a besárgult ködlámpa tekintetű tanár hibája.

Erről az ominózus második iskoláról sosem beszéltünk szüleimmel, ami hatására sajnos nem tudok pontos beszámolót adni arról, hogy hogyan zárhattam magántanulóként a harmadik osztály utolsó három hónapját.

Ha követi az ember az idővonalat, akkor kijön, hogy ezt a második iskolát mindössze 5 hónap alatt sikerült elhasználnom.

A magántanulóság kellemes semmilyen felkészített az elkövetkezendő évekre.

Negyedik osztályt egy kifejezetten elit iskolában reméltük megkezdenem ahol is egy teljesen informális de meglehetősen reprezentatív felvételiben volt részem.

Kettő éppen akkor arra lévő tanárt megkértek, hogy egy teremben mérjék fel a képességeim.

Egy tanár számára nem sok izgalmast rejthetem, nem is igazán voltam jó azokban a dolgokban amikre kíváncsiak voltak. Fiatalon valamilyen érthetetlen okból focizni jártam majd belátván átlagon aluli mozgáskedvem zongora órákat vettem. Ez utóbbinak is csak éppen annyi értelme volt, mint egy napközinek, valahogy sose voltam képes arra, hogy dolgokkal kötelességből foglalkozzak. Így a zongorát se gyakoroltam soha, legfőbb funkciója mint egy cirkuszi mutatvány volt amit mutathattunk a vendégeknek. Olvasni – bár elsőként tanultam meg még az első iskolámban – kifejezetten utáltam. Szüleim saját bevallásuk szerint is ritkán tanultak velem. Ez nem elhanyagolás vagy szülői mulasztás következménye volt, hanem szimplán kerülni szerették volna velem a konfliktust amit a tanulás elengedhetetlenül vont maga után. Amiből szükség volt, magántanárt fogattak. Rendre fiatal egyetemistákat. Így volt ez a matekkal, a nyelvtannal majd később a fizikával is. Elsőtől hatodik osztályig

legfőbb érdeklődési körömbe a mesék és a videójátékok tartoztak. Egy ilyen MMORPG játéknak az online chat szobájában találkoztam személyesen először azzal, hogy nem mindenki hisz abban az istenben akiben én meg szüleim hiszünk.

Mindenesetre amikor egy üres tanterembe beültem a kettő tanárral felmérni a képességeimet, alacsony elvárásaikat is nehezen tudtam megugrani. Emlékszem, hogy egy négyszámjegyű írásbeli osztás feladatot írtak nekem egy lapra, amin kis ideig törtem a fejem, hezitáltam majd pedig elsírtam magam. Tisztán emlékszem, ahogy szétkönnyezem a feladatos lapot. A két tanár kifejezetten kedves volt addig is, utána méginkább, igazán meglepő látvány lehettem. Nem sűrűn voltam számonkérve a szó tradicionális értelmében és így gyengeségeimmel se kellett sűrűn szembesülnöm. Kifejezetten síró gyerek voltam, talán ez is tett céltáblává. Könnyű volt belőlem kiváltani reakciókat és éppen eléggé voltam idegesítő, hogy jó érzés legyen a diáktársaimnak megbüntetni.

A "felvételi" ezután nemsokkal lezárult és rejtélyes módon felvettek az előzőnél is elitebb intézménybe.

A kettőből az egyik tanár később az osztályfőnököm lett.

Itt sem lettek barátaim és a tanárok sem foglalkoztak velem különösebben.

Egy stabil 3.5-ös tanuló voltam egy olyan osztályban, ahol 36-ból 24 kitűnő volt. (nem 12). Osztálykirándulásokon mindig a kísérőtanárokkal lógtam és itt is teljesen perifériára szorultam.

Ekkortájt helytálló lehetett volna, hogy beszéljen velem egy gyerekpszichológus, hisz hatodik osztályra ismét komoly osztálybeli konfliktusokba keveredtem, de csak újboli iskolaváltás lett belőle.

Megjegyezendő, hogy sűrűn azokból a gyerekekből lett rosszakaróm, akikkel egy ideig előtte viszonylag jóba voltam. Nem tudom mennyire gyakori ez alapból, de velem legalább négyszer is megesett. Ma már jobban értem miért, ezek a gyerekek nem igazán voltak melegen szeretve otthon. Olyan is volt, hogy egyik ilyen barátom anyjából váltottam ki valahogyan azt a bánásmódot felém, amit maga a srác igényelt volna. Igazán megértem, hogy ezután miért fordult ellenem. Egyik hónapról a másikra lett viszonylagos barátból gyomorgörccseim tárgya.

Szüleim mindigis úgy szerettek, ahogy feltételezték, hogy majd jó lesz nekem. Hogy őszinte legyek, nem tudták mi kell az egészséges neveléshez, de megszállottan üldözték a szeretetteljes nevelés képét. Nem kellett soha akármilyen elvárásoknak megfelelnem és nem ismertem határokat.

Én csak 13 évesen kezdtem el konzisztensen apám nélkül aludni. Igazán elképesztő számomra is, a késett leválási folyamatot is csak az indította el, hogy hatodik osztályt követő nyáron barátnőm lett és azon a ponton már kifejezetten cikinek éreztem elmaradásom.

Meglepően sok lány szereplője volt az életemnek és ez szerintem ugyanazzal magyarázható, mint a fiúk távolsága: femininitásom. Egyszerűen népszerűvé teszi a lányok körében az embert, ha kapcsolatban van a női oldalával. Így alakult talán, hogy 16 évesen összejöttem egy nálam 3-4 évvel idősebb lánnyal. Ezt nevezném első komolyabb kapcsolatomnak.

Kölcsönösen talajt kerestünk ahova ültethettük szeretetünket, és egymásra bukkantunk. Egy

visszahúzódó lány volt a gyülekezetből. Ma már tudom, hogy csak az extrovertált lányok tudnak partnereim lenni. Sokáig azt hittem, hogy kihasználtam érzelmileg, de csak később jöttem rá, hogy igazából ez kölcsönös volt. Bár meg kell említeni, hogy életem ezen lány szereplője egy kifejezetten szeretetteljes és alkalmazkodó ember volt és én viselkedtem vele méltatlanul, kiszámíthatatlanul. Olykor sokáig eltűntem, majd felbukkantam, vagy épp hirtelen elridegültem. Szerintem ezek maladaptív kötődési sémáim konzekvenciái voltak – és személyes parasztságomé. A kapcsolat 7 hónapig tartott, amiből ugyanannyi időt töltöttünk rózsaszín köddel, mint az általam fenntartott füstgépés köddel. Vele volt az első csókom.

Visszakanyarodva utolsó iskolámra – amit hetedikben kezdtem egy kifejezetten vallásos intézményben – ez volt a legbékésebb, de szerintem ez főleg annak köszönhető, hogy ekkorra elkezdtem úgy megoldani a problémáimat, ahogy én jónak láttam. Számomra teljesen érthetetlen módon, de elkezdtem odafigyelni másokra, empatizálni velük. Eddigi sok ügyetlen gyakorlásom hatására elkezdtem néha tényleg vicces dolgokat is mondani és magasra nőttem. Elindultam egy olyan karakterfejlődésen, amire senki nem kért, de éreztem, hogy szükséges. Nyolcadikban kötöttem meg az akkor első és mai napig is tartó barátságomat. Ekkortájt elkezdtem komolyabban foglalkozni a hittel és a gyülekezetbe való járás sokat segített a szociális folyékonyaságomon, avagy társas írásképeségemen. Szüleim bár hisznek istenben, sose jártak velem gyülekezetbe.

Kicsivel a karanténos időszak előtt elkezdtem teljesen indokolatlan módon gitározni. Apám tud zenélni, mindig is volt gitár otthon és én mindigis keresztül néztem rajta. Valahogy viszont, teljesen megmagyarázhatatlan módon, miután már régen abba hagytam a zongorát, egy youtube videón felbuzdulva kényszerítést éreztem, hogy babráljam a hangszert.

A zenélés igazán jó bajtársam lett és elkezdett kibontakozni az eddig rejtélyes módon lappangó zenei tehetségem. A dzsezz ragadott meg a leginkább, ebben is lettem a legjáratasabb. Fontos kiemelni, hogy apám csak egyszerűbb keresztény énekeket tudott gitározni, így ezt az utat teljesen magamnak kellett kijárnom. Nem is igazán zenéltünk soha együtt. Elkezdtem mindenféle hangszerhez hozzányúlni és mindenféle zenélő embertől elméleti kérdéseket kérdezgetni.

Így a gimnazista éveim alatt lett zenélési tapasztalatom dobbal, basszus és elektromos gitárral, lett saját hegedűm, vettem harmónikát és birizgáltam nagybögőt is – illetve végre tényleg elindultam a zongorázás útján.

17 évesen letöltöttem egy ingyenes kottairó programot ami képes a megírt hangszereket megszólaltatni és megindultak komponálási törekvéseim. Kis tapasztalattal írtam budapest 150. Születésnapjára egy szimfonikus himnuszt, szereztem több zongora darabot, mindenféle kamara feleállásra műveket, de ami legmeghatározóbb lett, azok a dzsezz-nagyzenekaros (big band) hangszereléseim. Igazán jó időtöltésemre vált ez, temérdek kreativitásom kiélése rám is jó hatással lett. Mivel sok zenélő körben mozgok, sokszor utazok hangszerrel és nem szégyellem a buszmegállóban vagy a vonaton is akár elővenni. Egy igazán intim viszonyom van a gitárommal. Fontos, hogy kisiskolás zongorázási éveimet leszámítva ez mind teljesen autodidakta módon történt és a közösség és az internet formálta a tudásomat.

Sokszor éreztem magam kevésbé szerencsés háttérűnek. Például Jacob Collier, anyja hegedűművész és karmester, egészen baba korától fogva a zene vette körül és tulajdonképpen akármilyen hangszerhez volt hozzáférése. Korunk zsenijének tekinthető és bár gitár tudása nem fenyegető nekem, komponálási képességei és kreativitása mindenképp.

Csak ekkor, gimnázium alatt kezdett el kicsírázni intellektualitásom magja. Tizedik osztályban kapott el először életemben az érzés, hogy élvezek valamit olvasni. A hamlet volt az.

Az osztályfőnököm mély sebet ejtett bennem amikor a két legközelebbi barátom és nálam semmivel nem butább osztálytársamat beajánlotta egy városi tehetséggondozó programra, engem pedig nem. Az intellektuális elutasítottság ekkor duzzadt motívummá az életemben.

Ez az eset mélyen fáj, hisz ekkorra már én is éreztem valami feszítést belülről, amit valamilyen fajta gondolkodónak az elismerése tudott volna feloldani. Gimnazista éveim alatt rendkívül egyedül éreztem magam ezen a téren. Serdülőkoromra teljesen ellehetetlenedett a kommunikáció köztem és szüleim között.

Eleinte ezért én is hibás voltam, könnyen dühbe gurultam szüleim mondandóján és bár érzelmileg ragaszkodó voltam, mégis, végtelenül távolságtartó. Érthetetlenül ambivalens, de messzemenőkig emberi. Egy időben okoltam magam amiért nem voltam velük hosszútávúbb, de ma már úgy gondolom, hogy fiatalként így is nagy önreflexiót gyakoroltam és nem a gyerek terhe megtalálni a közös hangot a szüleivel. Valahogy hihetetlenül más beállítódású lettem szüleimtől.

2020 és 2024 között rendszeresen önkénteskedtem egy keresztény alapítványnál. Rengeteget tanultam belőle magamról, másokról meg így általában az életről. Például hogy mennyire elterjedt a nyomor. Gyermekotthonokba jártunk heti rendszerességgel félig strukturált foglalkozásokat tartani a kereszténység címszó alatt. Sok helyen megfordultam, viszont körül-belül 4 otthonba jártam olyan rendszerességgel, hogy jelentős kapcsolataim alakuljanak ki az ott lévő gyerekekkel. Együtt zenéltünk, beszélgettünk – közel sem mindig istenről – de mindig játszottunk. Megmutattuk milyen a szeretet és ha volt rá lehetőség visszautaltunk istenre.

Közel sem cuki fehérbőrű prepubertás gyerekekre kell gondolni. A gyerekek nagyrésze 14-18 közötti és egy kezemen meg tudnám számolni, hogy hány fehér sráccal találkoztam az évek alatt. Nemzeti bűnünk, hogy a szisztematikus diszkriminációnk által mekkora nyomorba taszítottuk a cigányságot. Mellesleg nem emlékszem olyan gyerekekre a rendszerben 11 év felett, aki ne cigizett volna. Innen soha senki nincs örökbefogadva.

Ha őszinte szeretnék lenni magammal, akkor szerintem én sokáig egyáltalán nem értettem a problémáikat. De hogyan is érthettem volna, a nevelkedési spektrum teljesen másik végtétéről származnak. Ők egy teljesen más földön élnek.

Közhiedelemmel ellentétben itt nem árvák élnek. A gyermekotthonos (szebben: lakásotthonos) gyerekek legtöbbször tartják a szüleik a kapcsolatot. Ha nem is tartják, 18 éves koruk körül megjelennek és hamis szeretettel hízelegve kicsalják a gyerekek életkezdési

támogatását. Utána persze megint eltűnnek. A gyermekotthonok rendszere mélyen diszfunkcionális. Bár az utóbbi időben trendi lett a közéletben a téma, de ilyenkor sosem a valós problémák kerülnek napirendre, mert a valós problémákról nehéz facebook posztokat csinálni.

Például, az életkezdési támogatásukkal kapcsolatban – ami milliós nagyságrend – nem kapnak semmilyen tanácsadást. Egy nevelés nélküli gyerekhez hozzávágunk pénzt, amit persze utána elismerésre és szeretetpótlásra fognak költeni. Drága telefon és szerek, maguknak és barátaiknak, illetve valótlán kapcsolatok. A gyerekek nem tanulják meg értelmezni a szeretetet és félreértelmezik szexualitásként.

Elképesztő sorsok, mi sose kérdeztünk, ha ők úgy látták jónak, maguktól meséltek. Lányok sűrűn voltak szexuális bántalmazás, de legalább kihasználás áldozatai. Ezek a gyerekek rendkívül sebezhetőek. Tudok olyanról, hogy egy predátor vett egy gyereknek egy drága cipőt és utána azt csinált vele amit akart. De ez nem az anyagiasság, ez a szeretethiány. Az otthon előtti sorsuk általában rosszabb. Volt olyan akinek 2-3 évesként az anyja kitepte az összes hajszálát, mert kiöntött egy kiló lisztet. Sokakat éhezettek, vertek, de mindenkit elhanyagoltak. A leggroteszkebb, hogy a gyerekek sokszor hazaszöktek ugyanezekhez a szülőkhöz. Sőt, a szökés az egy kifejezetten bevett gyakorlat. Mivel ezek nem javítóintézetek, semmi nem gátolja meg őket, hogy kisétáljanak a kapun. Ha valaki szökésben volt, az anyját jelentett, hogy hazalátogatott, majd jön vissza hétfőn.

Itt nincs neveltetés, csak felnőnek. Az alkalmazott nevelők rendkívül alkalmatlan emberek, sokszor azért kerülnek oda, mert nem akartak takarítónak menni.

Nyilván az itteni tapasztalataim hatására hálásabb voltam azért amim nekem volt, de valójában nem is itt tett értem a legtöbbet. Fiatalon megérthettem, hogy mindenkinek van oka, hogy olyan amilyen. 17 évesen már magabiztosan beszélgettem hajléktalanokkal, egyéb perifériára szorult arcokkal, mintha akárki mások lennének – mert amúgy az utcán nem a pénz a legértékesebb valuta, hanem a figyelem.

A 12. osztályra virradó nyáron talált rám életem egyik legkülönösebb szakasza: a távkapcsolatom egy Egyesült Államokbeli lánnyal. Madisonnak hívták, amit mindig is szebbnek gondoltam, mint ahogy becézték – Madi.

Az előbb említett alapítvánnyal egy nyári táborban önkénteskedtem. A táborba külföldről is jöttek önkéntesek és köztük volt a szóbanforgó lány is. Volt benne egy bizonyos X faktor, viszont próbáltam nem közeledni felé, részben mert nem ezért voltam ott, részben mert tudtam, hogy sok minden van, ami boldoggá tudna tenni, de egy transzkontinentális párkapcsolat biztosan nincs köztük.

Mindenesetre kapcsolatban maradtunk instagrammon és rá nem sokkal kapcsolatba léptünk.

Igazán érdekes volt leszimulálni milyen lenne a skynettel randevúzni, tekintve, hogy kapcsolatunk fő tárgya a telefon volt. A 8 óra időeltolódás méginkább izgalmassá tette a dolgokat, ő akkortájt ért haza az iskolából amikor nekem nyugovóra kellett volna térnem az iskolához.

Sokáig gondolkoztam akkor azon, hogy lehet pont egy ehhez hasonló távkapcsolat kellett nekem. Érzelmileg apályosabb időszakjaimban a videóhívások az ágyamból elegek voltak, hogy fenntartsák a kapcsolatot. Az ilyesmi kevesebb felelőséggel jár. A kapcsolat alatt kétszer látogattuk meg egymást, egyszer ő, egyszer én.

Ő jött először. 2 hónapja voltunk együtt, ismertük egymást de mégse. Nem tudtam hogyan kel, szokott-e reggelizni, vagy mennyi idő neki elkészülni. Látogatása alatt hajtotta őt a helyzet érdekessége, és sok nagyon kedves emléket szedtünk össze az itt töltött két hete alatt.

Az én látogatásom már édekesebb volt – és nem azért mert ekkor ültem először repülőn.

A karácsonyt, az újévet és a 18. születésnapomat is kint töltöttem. A helyzetet csak az tette igazán bonyolulttá, hogy a lány komoly mentális problémákkal küzdött és ezek jelentősen felszínre törtek a hazai pályán. Például: én korán keltem, 8 előtt, ő ennek ellenére ilyen délután 2ig aludt és magára is zárta az ajtót, hogy semmiképpen se tudjam megzavarni. Ott ültem egyedül a vendégszobában, és merengtem a helyzet szürrealitásán: beutaztam a fél földgolyót ezért a lányért és nem hajlandó ajtót nyitni nekem.

Én két és fél hetet töltöttem nála, ebből egy hét konfliktusosan telt el és a maradék időben se tudtuk teljesen kiélvezni egymás társaságát.

Érdekes módon az utolsó napok csettintésre olyanok lettek, mint az ő magyarországi ideje. A hazautazásom előtti utolsó éjszaka végig fent voltunk és a reptéren nagyon sírtunk.

A legjobb rész talán az volt, hogy kint befesthettem a körmöm. Amerikában senkit nem érdekel, ha egy fiúnak be van festve a körme. Fehér színű volt a körmöm mindaddig amíg ferihegyen a szüleim “Eszter” márkás körömlakklemosóval a kézben nem vártak rám.

Nagyon formatív 2 és fél hét volt, világképileg nagyon tágított és rájöttem, hogy engem nem érdekel a nyugat. Azok a helyek nem tartogatnak nekem semmit, ahol az utcákat egy térképen rajzolják be vonalzóval.

Több dolgon nem tudtunk kiegyezni, ő nem volt nyitott a kompromisszumokra én meg nem éreztem szeretve magam. Kettő hónappal látogatásom után szakítottunk. Összesen 6 hónapig mondtuk egymást a másikénak.

Amikor a szakítás megtörtént, még nemigen készültem a rövidesen bekövetkező érettségire, pedig ekkor már március volt és tudtam, hogy a szak amit választottam az nagyon magas pontszámot igényel.

Érdekes dolog nekem az akadémia. A gimnázium választás is csak úgy megtörtént, egy helyet írtam be, egy olyan helyet ahova biztos voltam, hogy felvesznek.

Innen általában nem mentek tovább komolyabb egyetemi szakokra.

Akár hiszi az olvasó, akár nem, de a felvételin is csak egy kérdést szegeztek hozzám, ami pedig nem más volt, mint “mennyit vertek a szüleim, hogy ide jelentkeztek?”

Még mielőtt elkezdtem komponálni, elkezdett érdekelni a pszichológia. Ha ez nem így lett volna, akkor minden bizonnyal valami alkalmazott zeneszerzéshez hasonló szakot céloztam volna meg. Hálásak lehetnek szüleim, hogy a sok zenélgetés mellé valami félig értelmes is becsúszott.

De pszichológiára magas a ponthatár, én meg elhanyagoltam a tanulást. Utolsó év elején még egy emelt tárgyat is megváltoztattam. Komolyan elgondolkodtam azon, hogy megváltoztatom a sorrendet és inkább szabadbölcészetre megyek, mivel oda jelentősen alacsonyabb a ponthatár.

Erről szüleim lebeszéltek. Nem érvekkkel, hanem megtiltották. Hasonló módon döntöttem el, hogy melyik városban fogok továbbtanulni. Maradt a pszichológia, illetve anglistika, mint B terv, abban a városban, amelyiket alkalmasnak találtuk.

Amikor azt mondom, hogy a nagy hajrában átestem egy tanulásbeli tűzkeresztségen – amikor is bepótoltam az elmaradt négy évet – nem túlzok. Egyik emelt tárgyam nem sikerült olyan jól, mint ahogy reméltem. Habzó szájjal megfellebbeztem és teljesen természetfölötti módon kaptam rá 3 jóváírt pontot.

Nagy izgalom övezte azt a július 16-át, amikor is kihírdették a felvételi eredményeket. Az 500 pontos érettségirendszerben 1 ponttal ugrottam meg a bekerülési ponthatárt.

Viszont az önköltséges képzésre. Így végülis megfizetek hanyagságomért, szó szerint. Viszont azért próbálok nem elvenni teljesítményem dicsőségéből: szinte minden évfolyamtársam elit iskolából jött és biztos vagyok benne, hogy náluk nem volt kérdés otthon, hogy tanulni kell. Illetve az önköltséges ponthatár nem sokkal volt az állami alatt. A legtöbb ember – bár szerintem szociológiai okokból – de ezt sem tudná megugrani.

Nagyon sokszor reménykedek abban, hogy az az állami hely amit elfoglalhattam volna, valaki olyanhoz került, aki nem tudta volna megoldani valahogy az önköltséges képzést.

Bekerülésem ellenére amikor megkérdezik tőlem, hogy mi leszek ha nagy leszek, nem tudok mit mondani. Az enyém nem egy kijárt út és például ha névjegykártyát kellene csinálnom, bajban lennék. Leendő pszichológus aki szabadidejében komponál, illetve identitásválságos értelmiségi...

Sokmindent írtam volna még, fejtettem volna ki. Például a másodikos koromban megtört és azóta fájó traumatikus kapcsolatomat anyámmal, vagy hogy hogyan utaztam Görögországba a legjobb barátommal, volt barátnőmmel és annak anyjával – ingyen – és hogy hogyan sírtam el utána magam egy stewardessnek ahogy 2600ért vettem egy felest 11000 méter magasan.

Szívesen újrafogalmaznám, átírnám, babusgatnám, hogy beleférjem a 30000 karakterbe több szó, de talán ez a legőszintébb forma. Egy forma, amit még talán szégyellhetek is.

A szöveg célba ért, hisz az volt ami én: kócos, beszédes és megkérdőjelezhetetlenül valamilyen.